

Zusters en broeders in Christus,

Dit verhaal spreekt wel heel erg tot de verbeelding, vind ik. Ik zie nog het plaatje voor me in de kinderbijbel: vier mannen (met baarden uiteraard) die op het dak zitten en hun vriend op zijn bed zo door het gat in het dak neerlaten, vóór Jezus. Omdat ze anders niet bij Hem konden komen. Het huis was tjokvol. En ze moesten bij Hém zijn. Hun hoop was op Hem, omwille van hun vriend. Ze zetten alles op alles. Zelfs als het moet, dan maar het dak op.

Wat die mannen doen is eigenlijk ook een mooi beeld van de gemeente. Elkaar dragen. Als iemand niet kan, het dan voor de ander doen. Elkaar dragen in het gebed. In het geloof. In de dienst aan elkaar. En zo je broeder of zuster niet verloren geven, maar vasthouden in de hoop op Christus, zijn woord. En ook andersom: als ik het niet kan. Als ik geen woorden heb. Geen geloof. Dat er dan anderen zijn.

Als gezegd, een verhaal dat tot de verbeelding spreekt. En dan lezen we in vers 5 dat er staat: *En toen Jezus hun geloof zag, - of: Jezus, hun geloof ziende, - zei Hij tegen de verlamde: Kind, uw zonden zijn u vergeven.* Dat is een wonderlijk woord. Je zou toch eerder verwachten - daarvoor zullen die mannen toch ook hun vriend bij Jezus gebracht hebben - dat Jezus zou zeggen: *Neem je bed op en wandel*, maar nee: *Kind, uw zonden zijn u vergeven.* En dat zegt Hij, *hun geloof ziende*. Opvallend. Er is dus een samenhang tussen dat geloof van die mannen en de vergeving van die verlamde.

Nu, om dat te verstaan, is het wel belangrijk om te bedenken wat zonde ook alweer is in de bijbel. Wij denken bij zonde altijd zo gauw aan stoutigheden. Aan iets wat met moraal te maken heeft, dat we dingen niet goed doen of zo. Dat is wel een heel vlakke opvatting van wat zonde is. In de Schrift is het een heel fundamenteel begrip voor je bestemming missen. Of, als we nou heel dicht bij de tekst blijven: *zonde is de verlamming van deze mens.* Onze verlamming. Als we geen hoop meer hebben. Geen geloof meer hebben. Denken: *het is nu eenmaal zo.* Dat is zonde, denken dat je op jezelf bent teruggeworpen. Dat je tot je schuld veroordeeld bent. *Verlammend zelfverwijt: zonde.* Dat er geen helper is: zonde. Want zo ís het niet! En *Jezus, hun geloof ziende...* Want kijk, die mens in zijn verlamming, wordt wél gedragen!

Wat is hun geloof? Dat is *niet* hun vroomheid. Of hun religie. Of dat ze bij de kerk zijn. Maar *het is weten van Hem die onze verlamming alleen doorbreken kan: Jezus.* En daarom Hem zoeken. Op Hem hopen. Om hun vriend. En niet berusten - en als ze niet bij Hem kunnen komen vanwege de drukte, dan maar via het dak. En *Jezus, hun geloof ziende* - eigenlijk is dat al de weerspreking van de zonde. Want die mens is helemaal niet aan zichzelf overgeleverd! Dat is helemaal niet waar! **Hij wordt gedragen.**

Nou gaat het verhaal verder, dat dit een vraag oproept bij de schriftgeleerden: Kan Hij dat wel doen: zonden vergeven? Dat kan toch alleen God? En ja, dat is ook wel zo, ja. *Alleen bij U, Here, is vergeving, opdat Gij gevreesd wordt* (Psalm 130: 4). **Alleen Hij** kan ons uit de dood verlossen. **Alleen Hij kan de zonde wegdoen.** Onze verlamming doorbreken. Ons geloof bouwen. **Dat kunnen wij niet zelf.** Dus inderdaad, daar hebben de schriftgeleerden helemaal gelijk in. Alleen - en dat is nu net het evangelie en wat de schriftgeleerden niet zien - **de Here God doet dat in de Messias Jezus.** Dat is toch het evangelie: *in Christus spreekt God tot ons: uw zonden zijn u vergeven.* In Hem richt God ons op uit de verlamming en zet ons op de benen. Dat gebeurt dan nu ook in dat huis - dat het Pasen is.

Nu nog één ding. Ik zei zojuist dat het evangelie is dat God in de Messias Jezus tot ons spreekt en ons geneest van de verlamming. Dat is hier zo, in dat huis, waar het verhaal over gaat; maar ik dacht: wat hier in het verhaal gebeurt *is eigenlijk in het klein precies de weg die Jezus zelf gaat.* Ga maar na: uit de hoge neerdaalen. Om onder ons te wonen. Om onze verlamming en zonde te delen tot in de diepte van het graf. En ten derden dage opstaan uit de dood, uit de verlamming. Ziet u, eigenlijk spiegelt in dit verhaal. als een spiegeling in het water, de weg van Jezus zélf. En is die weg van het lijden en het kruis niet de vergeving van onze zonde? Het tenietdoen van de vergeefsheid? Hij is daarin. Ons ten goede.

Dan staan we toch óp! Dan kunnen we toch niet zeggen: *'t is allemaal niks.* Nee! **Houdt goede moed. Christus is gekomen.** Als wij op Hem zien, in Hem geloven, dan worden we op de benen gezet, uit onze verlamming opgericht.

Lof zij U Christus, in eeuwigheid, amen.